

Toni Morrison

Katran Bebek

Türkçesi: İlknur Özdemir

Roman

KATRANBEBEK

Güvende olduğuna emindi. Kraliyet Donanması'na bağlı *Stor Konigsgaarten* gemisinin küpeştesine dayandı, temiz havayı derin derin soludu, limana bakarken yüreği tatlı bir beklentiyle çarpıyordu. "Queen of France" hava kararırken hafifçe kızardı, adamın bakışları karşısında kirpiklerini yere eğdi. Gelinlikleri içindeki genç kızlar gibi bembeyaz yedi kruvazör limanda ansızın ortaya çıkıverdi, ancak aşağılarda, akıntı yönünde, bir mil kadar uzakta, kullanılmayan bir rıhtım vardı. Kayıtsız görünmeye çalışarak, aşağıya, kara iznine çıkmış olanlarla paylaştığı bölüme indi, toplayacağı bir eşyası olmadığından –ne pul albümü, ne tıraş bıçağı ne de herhangi bir kapının anahtarı– battaniyesinin köşelerini ranzasındaki şiltenin altına sokup sıkıştırarak yetindi. Ayakkabılarını çıkarıp ikisinin de bağcıklarını pantolonunun kemer köprüsüne geçirip düğümledi. Çevresine şöyle bir göz attıktan sonra dar geçitten eğilerek geçti, güverteye döndü. Bir bacağı küpeştenin üstünden aşırıp, durup, acaba balıklama mı, atlasam diye düşündü, ama sonra ellerinin değil, ayaklarının vereceği bilgiye daha çok güvenerek düşüncesini değiştirdi, kendini boşluğa bıraktı. Su öyle yumuşak ve ılıktı ki, suya girdiğini ancak koltuk altlarına kadar battıktan sonra anlayabildi. Hemen dizlerini göğsüne çekti, ileri atıldı. İyi bir yüzücüydü. Kıyıya koşut, ama uzağında yüzdüğüne emin olmak için her dört kulaçta bir yukarı dönüp başını kaldırıyordu. Teninin rengi karanlık

sulara uyum sağlasa da kollarını dalgaların üstüne fazla çıkar-mamaya dikkat ediyordu. Rıhtıma yaklaştı, ayakkabıların hâlâ kalçalarına hafifçe dokunuyor olması hoşuna gitti.

Bir süre sonra, artık karaya yönelmenin vakti geldi diye düşündü – rıhtıma doğru yüzmeliydi. Dönmek üzere bacaklarını makasladığında sular bir bilezik gibi bacaklarını kavradı, onu geniş, boş bir tünelin içine doğru sertçe çekti. Tünelden çıkmaya çabaladı, ama tam üç kez geri devrildi. Suyu soluma dürtüsüyle tam baş edemez olmuştu ki fırlatılıp kadifemsi havaya çıktı, yavaşça denizin yüzeyine yatırıldı. Soluklarını düzene sokana kadar birkaç dakika bacaklarını suyun içinde oynattı, sonra yeniden rıhtıma doğru yüzmeye başladı. Ancak sular ayak bileklerini yine bilezik gibi sımsıkı sardı, ıslak gırtlak onu içine çekti. Aşağılara doğru indi, indi, ama kendini sandığı gibi denizin dibinde değil, bir burgacın içinde dönerken buldu. Kafasındaki tek düşünce, “saatin tersi yönünde dönüyorum”du. Düşüncesi tamamlanır tamamlanmaz deniz duruldu, o da kendini suyun üzerinde buldu. Bir kez daha suyun içinde tepindi, öksürdü, tükürdü, kulaklarındaki suyun çıkması için başını salladı. Biraz dinlendikten sonra bu kez kelebek yüzmeye karar verdi, böylece iki kez de sağından gelmiş olan burgaçtan ayaklarını koruyabilecekti. Ne var ki önündeki suları yardığında, göğsünde, karnıyla kalçalarının üzerinde hafif ama sıkı bir basınç hissetti. Israrcı bir kadının eli gibi onu itiyordu. Geçip ilerlemeye çalıştı ama beceremedi. O el onu kıyıdan uzağa itiyordu. Arkasında ne olduğunu görmek için başını çevirdi. Sudan başka bir şey görmedi, al bir yürek gibi batmakta olan güneş suları kan rengine boyuyordu. Sağda, oldukça uzakta *Stor Konigsgaarten* duruyordu, baş ve kık bölümleri ışıklandırılmıştı.

Gücü tükeniyordu, akıntıya karşı savaşıarak onu ziyan etmemesi gerektiğini biliyordu. Bir süre kendini akıntıya bırakmaya karar verdi. Belki de yok olurdu akıntı. Ne olursa olsun, gücünü toplayacak zamanı olacaktı. Amonyak kokulu

havada kabarıp çırpınan ve gitgide kararan suların yüzeyinde elinden geldiğince durmaya çalıştı. Dünyanın, alacakaranlığın ne olduğunu bilmeyen, hiçbir zaman da bilmeyecek bir yerinde olduğunun, çok yakında kapkara bir denizde ufka doğru uzaklaşabileceğinin farkındaydı. Queen of France'ın şurasında burasında, erken doğmuş bir yıldızın sivri ucunun delip ağlattığı bir gökyüzünden dökülen gözyaşlarını andıran ışıklar yanmaya başlamıştı bile. Su-kadın, adamı hâlâ avucunun içinde tutuyor, onu açık denize doğru itiyordu. Ansızın sol yanında yeni ışıklar gördü; dört taneydiler. Ne kadar uzakta olduklarını kestiremiyordu ama az önce ufak bir gemide yakıldıklarını biliyordu. Su-kadın, elini birden geri çekti, adam da yeşil sularda değil, mavi sularda demirlemiş tekneye doğru yüzdü.

Tekneye yaklaşınca çevresinde tur attı. Ne bir şey duydu, ne de kimseyi gördü. Teknenin soluna geçince *Seabird II* yazısını okudu, bir metre uzunluğunda bir ip merdiven pruvaya hafif hafif vuruyordu. Adam basamaklardan birini yakaladı, kendini yukarı çekti, tekneye çıktı. Soluk soluğa güvertede yürüdü. Güneşten eser yoktu, keten ayakkabıları da ayağından çıkmıştı.

Sırtını dümen köşkünün duvarına vererek güverte boyunca yan yan yürüdü, köşkün kavisli camlarından içeri baktı. İçeride kimse yoktu ama aşağıdan müzik sesi duyuluyordu, burnuna körisi fazla kaçmış yemek kokusu geldi. Birdenbire biriyle karşılaşırsa ne söyleyeceğini hiç düşünmemişti. Bir plan yapmamak, hazır bir hikâye sunmamak daha iyiydi, çünkü, ne kadar sağlam olurlarsa olsunlar, önceden hazırlanmış hikâyelerin çoğu kulağa yalan gibi gelirdi. Karşısına çıkacak kişinin cinsiyeti, kilosuna ve davranışı, onun anlatacağı masalı biçimlendirecek, belirleyecekti.

Kıça yöneldi, birkaç basamak merdiveni dikkatle indi. Aşağıda müziğin sesi daha yüksek, körinin kokusu daha güç-

lüydü. En sondaki kapı aralıktı; ışık, müzik ve köri kokusu oradan geliyordu. Adamın yakınında iki kapalı kapı vardı. İlkinini seçti, kapı karanlık bir dolaba açılıyordu. Dolaba girerek kapıyı arkasından yavaşça kapadı, içeride yoğun bir limon ve yağ kokusu vardı. Hiçbir şey göremiyordu, olduğu yerde çömeldi, radyodan ya da teypten geldiğini sandığı müziğe kulak verdi. Karanlıkta elini yavaşça öne uzattı, kolunun uzandığı yerde hiçbir şeye değmedi. Kolunu sağa doğru uzatınca bir duvara değdi. Çömelmiş durumda badi badi yürüyerek oraya yaklaştı, yere çöktü, sırtını duvara dayadı.

Ne olursa olsun uyanık kalmaya kararlıydı, ancak sukadın ellerini onun gözkapaklarına sürüyordu. Kendinden geçip sızdı.

Onu uyandıran motor sesi olmadı, yıllardır bundan daha güçlü motorların gürültüsünde uyumuştı. Geminin yan yatması da değildi uyanmasının nedeni. Bir kadın sesinin unutulmuş tınısı motor sesini bastırıyordu; öylesine yeni ve hoş bir şeydi ki düşünüyü ortadan bölüvermişti. Uyandıığında, beyaz kapılı sarı evleri olan kısa bir sokağı düşünür buldu kendini, beyaz kapıları ardına kadar açan kadınlar, "İçeri gelsene tatlım," diye sesleniyorlardı, kahkahaları çağrılarının üzerine bir örtü gibi yayılıyordu. Ancak bu kadının sesinde bir hafif meşreplik yoktu.

"Ben asla yalnız olmam," diyordu ses. "Asla."

Adamın kafa derisi karıncalandı. Dudaklarını yalayınca bıyığında katılaştıran tuzun tadını aldı.

"Asla mı?" Konuşan başka bir kadındı; sesi daha inceydi, hem kuşkulu, hem saygılıydı.

"Hiçbir zaman," dedi ilk kadın. Sesinin içi sıcak, dışı soğuk gibiydi. Yoksa tam tersi mi?

"Sana imreniyorum," dedi ikinci ses, ama artık uzaklaşmıştı, ayak sesleri ve kumaş hışırtısı eşliğinde yukarı gidiyordu –kadifenin ya da kaba pamuklu kumaşın sürtünme sesiydi duyulan–, bu sesi yalnızca bir kadının kalçaları çıkarabilirdi.